

Lucrarea colectivă de evanghelizare și mărturie personală

Pentru studiul din săptămâna aceasta, citește: Eclesiastul 4:9-12; Psalmul 37; Filipeni 1:5-18; Efeseni 4:15,16; Coloseni 1:28,29.

Textul de memorat: „Și ce ai auzit de la mine în fața multor martori încredințează la oameni de încredere, care să fie în stare să învețe și pe alții.” (2 Timotei 2:2)

Gândul central: Răspândirea adevărului lui Dumnezeu nu este doar responsabilitatea pastorilor. Adevărul trebuie vestit de toți aceia care pretind că sunt ucenici ai lui Hristos.

După cum am văzut, este important ca toți credincioșii să-și recunoască potențialul primit de la Dumnezeu. Scriptura ne oferă multe exemple de situații în care credincioșii și-au folosit darurile lucrând împreună cu conducătorii aleși în cadrul unei echipe misionare.

În Faptele 13:13, Luca amintește despre „Pavel și tovarășii lui”, arătând că apostolul Pavel era liderul recunoscut al grupei misionare din care făcea parte și Barnaba (vers. 1). Alteori, el ne spune că lucrarea misionară a lui Pavel și Barnaba lua forma colaborării (Faptele 13:50; 14:1).

Uneori este dificil să ne implicăm în lucrarea bisericii locale de mărturie și evanghelizare, deoarece conducătorii nu caută tot timpul oameni înzestrați pe care să-i integreze în lucrarea respectivă.

Săptămâna trecută, am studiat despre contribuțiile individuale ale membrilor la lucrarea generală a bisericii. Săptămâna aceasta, vom studia despre câteva aspecte ale acțiunilor colective ale bisericii și despre felul în care se pot implica membrii.

Cei mai mulți membri ai bisericii sunt foarte activi; restul membrilor, dimpotrivă, din diferite motive, nu fac mai nimic. Dar se întâmplă ca nici unii, nici alții să nu aibă cunoștința de planurile generale ale bisericii sau de obiectivele pe care ea le urmărește și de aceea nu înțeleg cum poate activitatea pe care o desfășoară să contribuie la obiectivele generale ale bisericii.

1. Ce ne spune Solomon despre lucrul împreună? În ce alte situații se pot dovedi utile aceste cuvinte? Eclesiastul 4:9-12

Versetele acestea subliniază beneficiile ajutorului, sprijinului și preocupării reciproce în orice situație. Ce este adevărat despre doi sau trei oameni este adevărat și despre biserica locală în ansamblu. Pentru ca biserica să se bucure de binecuvântările descrise în Eclesiastul 4:9-12, fiecare membru trebuie să aibă cunoștința de activitățile celorlalți. Dacă nu știm ce fac alții sau ce intenționează să facă, atunci cum putem ști cum și când să le oferim ajutor? Același lucru este valabil și în privința lucrării de mărturie și evanghelizare a bisericii locale: dacă majoritatea membrilor nu sunt la curent cu activitățile desfășurate de biserica lor, nu pot oferi sprijin și ajutor când e nevoie. Din nefericire, din cauza lipsei de susținere, persoanele angajate în linia întâi a lucrării de mărturie și evanghelizare au uneori sentimentul că nimănui nu-i pasă de această lucrare vitală, când, de fapt, realitatea este că oamenii pur și simplu nu știu despre ea.

2. În Faptele 16:14,15,33,34 sunt prezentate câteva persoane care îndeplinesc sarcini speciale de susținere. Cum a contribuit lucrarea lor la misiunea generală de răspândire a Evangheliei?

Dacă privim mai atent, activități care par să nu aibă legătură cu lucrarea de evanghelizare se dovedesc vitale pentru procesul în ansamblu. Cei care îi oferă evanghelistului hrană și adăpost îndeplinesc un rol tot atât de important ca și aceia care le urează bun venit participanților la program. Mulți membri ai bisericii se vor oferi să sprijine lucrarea dacă vor ști ce presupune ea și ce trebuie să se facă și dacă au convingerea că aportul lor este important. În acest sens, putem afirma că mâna dreaptă trebuie să știe ce face mâna stângă.

Gândește-te la activitățile de evanghelizare și mărturie ale bisericii tale. Știi care sunt obiectivele și strategiile ei? La ce etapă se află în lucrarea din acest an evanghelistic? Ce poți face pentru a te implica mai mult în eforturile ei de a îndeplini Marea Trimitere?

Obiectivele instructorului

- La nivelul cunoștințelor:** Grupa să identifice beneficiile pe care le aduce lucrul în echipă în lucrarea de răspândire a Evangheliei lui Hristos.
- La nivelul sentimentelor:** Membrii grupei să simtă forța și bucuria aduse de conlucrarea armonioasă care unește trupului lui Hristos în dragoste.
- La nivel practic:** Membrii grupei să se unească în rugăciune și în puterea Duhului Sfânt pentru a-și împlini fiecare parte în lucrare.

SCHIȚA STUDIULUI

I. Cunoștințe: Construim împreună

- Care sunt beneficiile aduse de conlucrarea cu ceilalți membri ai bisericii în lucrarea de mărturie personală și evanghelizare?
- Ce dezavantaje ale lucrului individual pot fi preîntâmpinate prin lucrul organizat în echipă?
- Cum ilustrează experiența bisericii primare puterea și unitatea în lucrarea de evanghelizare, dobândite prin rugăciune și lucrarea Duhului Sfânt?

II. Sentimente: Conlucrarea armonioasă

- Cum ajută conlucrarea membrilor la realizarea unității bisericii?
- Cum reușesc stabilirea obiectivelor, planificarea și evaluarea lucrării să genereze relații de lucru armonioase?

III. Practic: Uniți prin dragoste și prin Duhul Sfânt

- Cum poate biserica noastră să ajungă la unitatea pe care a cunoscut-o biserica primară înainte de Cincizecime, în timpul ei și după acest eveniment?
- Ce trebuie să facem în mod practic pentru a ne iubi mai mult unii pe alții și pentru a conlucra mai strâns unii cu alții?

Rezumat: Conlucrarea sub călăuzirea Duhului Sfânt, pentru stabilirea obiectivelor și pentru plănuirea și evaluarea programelor de mărturie personală și evanghelizare, ne poate uni în rugăciune și în susținerea eforturilor celorlalți.

Adeeseori, se întâmplă ca la stabilirea obiectivelor și a strategiilor de mărturie și evanghelizare să participe numai câțiva oameni. După aceea, acești câțiva oameni încearcă să-i convingă pe ceilalți să participe la îndeplinirea planului. Este cu mult mai bine ca planificarea să fie făcută de un grup mai mare. Din acest motiv, *Manualul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea* declară că una dintre principalele preocupări ale comitetului bisericii este aceea de a planifica și a susține lucrarea de evanghelizare în toate etapele ei.

3. Ce ne spune Pavel în 1 Corinteni 14:40 despre necesitatea de a face planuri? Ce consecințe ne sugerează acest verset că ar putea apărea din cauza lipsei planificării sau a unei planificări necorespunzătoare?

Bisericile pot comite unele greșeli atunci când își propun să se implice în lucrarea de mărturie și evanghelizare. O greșeală este aceea de a stabili obiectivele, fără a stabili și strategiile prin care ele pot atinse. O altă greșeală este aceea de a stabili strategii, dar fără a stabili vreun obiectiv clar. Și, în final, o altă greșeală poate fi aceea de a stabili obiectivele și strategiile, dar fără a face planuri pentru evaluare. Obiectivele și planurile merg mână în mână, dar întotdeauna stabilim mai întâi obiectivele și abia apoi trecem la conceperea planului pentru atingerea acelor obiective. Pe lângă acestea, procesul de evaluare ajută biserica să își păstreze direcția și verifică progresul realizat în atingerea obiectivelor.

Fiecare biserică trebuie să fie la curent cu conceptul de „proprietate” asupra obiectivelor. De regulă, cei care stabilesc obiectivele și care se implică în planificarea strategică sunt câștigați de direcția și de procesul ales. De aceea, este important ca, în toate etapele planificării, să fie implicați cât mai mulți oameni posibil pentru ca și ei să aibă sentimentul de „proprietate” asupra obiectivelor. Dacă acest lucru nu se întâmplă, atunci, cel mai probabil că planurile pe termen lung vor deveni proprietatea câtorva oameni care se vor lupta să le îndeplinească. În această situație, este puțin probabil că vor avea succes.

Citește Psalmul 37. Ce ni se spune aici despre succesul activităților noastre de mărturie și evanghelizare? Ce principii și ce făgăduințe putem desprinde din acest psalm?

PAȘII ÎNVĂȚĂRII

1. MOTIVEAZĂ!

Ideea centrală pentru creștere spirituală: Adevărata lucrare a bisericii constă în lucrul pe echipe pentru răspândirea Evangheliei.

Activitate introductivă: Cere-le membrilor grupei să își scrie numele complet pe o foaie de hârtie folosind mai întâi mâna cu care scriu de obicei și apoi mâna cealaltă. Comparați rezultatele. După aceea, să își scrie numele cu mâna cu care obișnuiesc să scrie, dar să nu folosească deloc încheietura mâinii. Câte litere reușesc să scrie în acest mod?

De discutat: Înclinația de a ignora sau de a subestima eforturile depuse de o parte a corpului dispare atunci când încercăm să îndeplinim una dintre activitățile ei obișnuite, folosind altă parte a corpului. Ne dăm seama că este aproape imposibil. Avem nevoie de încheietura mâinii pentru mișcările necesare scrisului, tot atât de mult cum avem nevoie de degete pentru a ține pixul. Aceasta ne arată că, pentru buna funcționare a echipei, este nevoie de fiecare membru, deoarece fiecare are partea sa în îndeplinirea unei sarcini. Experiența aceasta este o ilustrare a nevoii de colaborare între diferitele părți ale trupului lui Hristos.

2. APROFUNDEAZĂ!

Comentariu biblic

I. Trupul lui Hristos

(Recitește împreună cu grupa Efeseni 4:15,16.)

Biblia afirmă că trupul lui Hristos este bine încheiat „prin ceea ce dă fiecare încheietură” (vers. 16). Dumnezeu a conceput alcătuirea bisericii în așa fel încât membrii să se unească pentru a-și împlini nevoile unii altora. Hristos împlinește nevoile lor *doar atunci când ei conlucrează*, iar faptul acesta determină creșterea.

Pe de altă parte, doar încheietura mâinii nu poate să ridice o cană sau să scrie o scrisoare. Aceasta este sarcina mecanismului delicat al mâinii care este înzestrată cu un deget opozabil și cu alte patru degete. Dar, dacă nu ar fi prinsă de încheietură, mâna nu ar putea apuca deloc. Hristos ar fi putut împlini nevoile fiecărei părți a bisericii Sale în mod individual și direct; totuși, la fel ca în organismul omenesc, El a conceput biserica Sa în așa fel încât părțile ei să conlucreze și, prin harul Său, fiecare să ofere ce este necesar întregului.

Avem toate motivele să credem că fiecare dintre ucenici și-a împărtășit credința și individual, însă, în majoritatea ocaziilor, ei și-au îndeplinit misiunea alături de ceilalți ucenici și au fost susținuți de ceilalți credincioși. Există un avantaj în conceperea planului general în echipă și în a primi susținere și încurajare din partea celorlalți membri ai echipei.

Biblia ne oferă schița detaliată a lucrării eficiente de mărturie și evanghelizare și nu ne surprinde faptul că și astăzi, atunci când alege un om pentru o responsabilitate semnificativă, Dumnezeu îi inspiră pe alți câțiva care să formeze o echipă în jurul aceluși lider.

4. Citește Matei 10:2-4, Marcu 3:16-19 și Luca 6:12-16. Ce lecție simplă putem desprinde din aceste liste?

Primii credincioși au lucrat împreună, în echipă. Este firesc să fie așa. În afară de faptul că fiecare are anumite daruri și talente pe care ceilalți nu le au, lucrul în echipă oferă și protecție. De asemenea, oferă un sentiment de responsabilitate: ceilalți te văd, te pot îndruma, te pot ajuta să nu te abați din drum și să nu te rătăcești. Metoda ideală de realizare a lucrării misionare este lucrul într-o echipă unită, formată din frați și surori, în care fiecare are grijă de celălalt și în care toți urmăresc scopul comun de câștigare a sufletelor.

5. Ce indiciu găsim în aprecierile adresate de Pavel credincioșilor din Filipi cu privire la faptul că ei participau la lucrarea colectivă de mărturie și evanghelizare? Filipeni 1:5-18

La începutul Epistolei către filipeni, Pavel amintește că frații de aici au luat parte la vestirea Evangheliei (vers. 5). Ei au apărut și au întărit Evanghelia (vers. 7) și au vestit fără teamă Cuvântul lui Dumnezeu. De asemenea, Pavel le spune că este bucuros să știe că Hristos este vestit neîncetat (vers. 15-18). Să nu uităm că Pavel se adresează bisericii și nu membrilor, personal. Este adevărat că membrii L-au vestit pe Hristos, dar faptul că Pavel apreciază biserica ne arată că lucrarea de predicare a Evangheliei era o lucrare la care participau toți.

În lucrarea ta misionară individuală, te-ai găsit vreodată în fața unor ispite de care ai fi fost scutit dacă ai fi făcut parte dintr-o echipă? De ce este important să cultivăm atitudinea de umilință și de responsabilitate dacă dorim să lucrăm în echipă?

Când Duhul Sfânt lucrează în noi cu delicatețe și în profunzime, făcându-ne în stare să trăim deplin în Dumnezeu, ca trup al lui Hristos, noi Îi dăm slavă Lui. Darurile pe care ni le oferă Hristos ne fac în stare să cooperăm „până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos” (Efeseni 4:13).

De discutat: Cum ne ajută cunoașterea întregului adevăr să fim pregătiți pentru lucrarea Domnului? În ce domenii este esențial să lucrăm împreună? Cum este afectată lucrarea dacă membrii bisericii nu lucrează împreună? Cum ne ajută Hristos să ne sincronizăm unii cu alții?

II. Mărturia personală și evanghelizarea (I): Făgăduința succesului (*Recitește împreună cu grupa Psalmul 37.*)

Psalmul 37 este un tezaur de făgăduințe. Una dintre cele mai frumoase făgăduințe din Scriptură se găsește în versetele 4 și 5. Ea deschide înaintea noastră perspective nelimitate pentru mărturie personală și evanghelizare.

Fiecare făgăduință din Biblie este un dar de la Dumnezeu. De obicei, darul arată cum sunt dătătorul și primitorul. Ce ne spune făgăduința aceasta despre Dumnezeu? Ea proclamă puterea Lui extraordinară. Niciun om, oricât de bogat și de puternic ar fi, nu ar putea făgădui așa ceva. Odată, un împărat amețit de băutură i-a promis unei fete care a dansat pentru el: „Orice îmi vei cere îți voi da, fie și jumătate din împărăția mea” (Marcu 6:23). El nu-și închipuia că fata ar putea refuza tronul, coroana sau corăbiile lui, pentru a cere capul unei profet disident întemnițat.

Totuși darul bogat promis de acel împărat corupt este foarte mic în comparație cu ceea ce ne promite Dumnezeu aici. Promisiunea făcută de un om limitat nu poate depăși granițele sferei lui de influență. Însă puterea lui Dumnezeu nu este limitată de slăbiciunea omenească. El nu îl va lipsi de niciun bine pe credinciosul care are încredere că El Se ține de cuvânt și așteaptă ca El să-și împlinească lucrarea. Ce făgăduință este aici pentru cei care doresc din inimă ca o persoană dragă să își predea viața lui Isus!

De discutat: Ce înseamnă că Dumnezeu ne va da tot ce ne dorește inima? Cum să ne ferim de încumetare când cerem împlinirea făgăduințelor Sale? Cum înțelegem această făgăduință cu privire la lucrarea de mărturie personală și evanghelizare? Care sunt condițiile de care depinde împlinirea ei? Ce alte făgăduințe din acest psalm ne încurajează în eforturile

Când biserica unită își îndreaptă toată atenția spre lucrarea de evanghelizare, Domnul binecuvântează eforturile comune ale membrilor ei. Dacă studiem Biblia cu atenție, descoperim că o mare parte a Noului Testament a fost scrisă pentru a le arăta creștinilor cum să trăiască și să lucreze împreună în armonie. Pe paginile lui găsim de nenumărate ori îndemnuri de acest fel: „să vă iubiți unii pe alții” (Ioan 15:12), „iertăți-vă unul pe altul” (Efes. 4:32), „rugați-vă unii pentru alții” (Iacov 5:16). Pe lângă acestea, există și sfaturi cu privire la biserică în ansamblu, la ceea ce face ea și la creșterea ei adecvată.

6. Cum ajută conlucrarea membrilor la creșterea și zidirea bisericii? Efeseni 4:15,16

Pavel declară că voia lui Dumnezeu este să creștem în Isus Hristos. Înțelegem de aici că ne aflăm cu toții într-o călătorie spirituală și că, într-o anumită măsură, este vorba de o călătorie spirituală personală. Totuși, potrivit textului, creșterea fiecăruia în parte exercită o influență asupra creșterii bisericii, atât numeric, cât și spiritual.

Pe măsură ce credincioșii cresc în Hristos, se întâmplă un lucru extraordinar, supranatural chiar. Ei formează un trup „bine încheșat și strâns legat” prin contribuția fiecăruia. Eficiența optimă a oricărei biserici este obținută atunci când fiecare membru își face partea.

7. Ce au făcut credincioșii în timp ce au așteptat la Ierusalim revărsarea promisă a Duhului Sfânt? Faptele 1:12-14

Aceste cuvinte ne spun foarte mult despre importanța închinării colective. Primii credincioși au fost pregătiți să împlinească Marea Trimitere abia după revărsarea Duhului Sfânt asupra lor. Acest grup de aproximativ o sută douăzeci de oameni s-a unit în rugăciune neîntreruptă. Făgăduința făcută de Isus cu privire la Duhul Sfânt i-a unit și îi aducea mereu laolaltă pentru rugăciune, în timp ce așteptau puterea care avea să-i facă în stare să împlinească lucrarea. Și noi, ca biserică, ar trebui să facem la fel.

Gândește-te la biserică ta în ansamblu și pune-ți următoarele întrebări: Cât timp investește și ce eforturi face în lucrarea de evanghelizare, comparativ cu timpul și energia investite în rezolvarea problemelor locale (modul de desfășurare a rugăciunilor și închinării, muzică etc.)?

noastre de a-i conduce pe oameni la Hristos? Pe baza căror condiții se vor împlini ele?

III. Mărturia personală și evanghelizarea (II): Principiile succesului (*Recitește Psalmul 37 împreună cu grupa.*)

Succesul oricărui efort depus de o echipă pentru evanghelizare și mărturie personală depinde de calitatea vieții spirituale a membrilor ei. Mărturia convingătoare și eficientă începe cu consacrarea vieții. Fiecare trebuie să fie consacrat adevărului pe care îl prezintă și trebuie să fie sfințit de acest adevăr, fără să uite că adevărul este o Persoană: Isus Hristos.

Psalmul 37 este un tezaur de făgăduințe, dar conține totodată și schița detaliată a procesului consacrării, care cuprinde principiile trăirii unei vieți sfințite și, dacă este urmat, echipa și eforturile ei vor avea forță și energie în lucrarea de a-i conduce pe oameni la Isus. Principiile descrise aici ne ajută să înțelegem cât de frumoase și de depline sunt făgăduințele din acest psalm.

Care sunt aceste principii? David începe cu îndemnul de a nu ne mânia, lucru pe care îl consideră atât de important, încât îl repetă în versetul 8: „Lasă mânia.” De ce? Pentru că mânia trădează lipsa de încredere în Dumnezeu. Ea este fructul stricat și viermănos al necredinței, un fruct care nu hrănește sufletul. Apoi, David ne îndeamnă să nu ne uităm cu jind la cei ce fac răul, să părăsim iuțimea, să nu ne supărăm și să facem binele.

El îi îndeamnă pe aceia care vor ca Dumnezeu să facă să strălucească dreptatea lor ca lumina și dreptul lor ca soarele la amiază (vers. 6), să îndeplinească o serie de lucruri pentru a obține binecuvântările Sale: (1) „Încrede-te în Domnul” (2) „și fă binele”; (3) „umblă în credincioșie”, (4) „taci înaintea Domnului” (vers. 7) și (5) „nădăjduiește în El” (vers. 7). Pentru aceasta avem nevoie să așteptăm cu răbdare. Răbdarea este una dintre roadele Duhului Sfânt care de multe ori ni se pare că are gustul cel mai neplăcut. Cui îi place să aștepte?! Totuși așteptarea este o binecuvântare – ea ne învață să ne încredem în Domnul, și nu în eforturile noastre. Mai mult, ni se cere să așteptăm în tăcere, sau în liniște. Isaia spune că cei răi nu au pace. Păcatul ne fură pacea și liniștea sufletului. A aștepta în tăcere înseamnă a ne păstra liniștea sufletească, a da păcatul la o parte, lăsându-i astfel sufletului un răgaz, și a umbla în credincioșie.

De asemenea, David îi încurajează pe cei care doresc împlinirea făgăduințelor lui Dumnezeu să fie mulțumiți cu atât cât au. Lucrul acesta

Cineva spunea pe bună dreptate: Creștinismul care nu începe cu individul, de fapt, nu începe, iar creștinismul care sfârșește cu individul, de fapt, ia sfârșit. Afirmatia aceasta arată cât este de important ca fiecare membru nou să fie integrat în biserică. La fel ca evanghelizarea, nici integrarea nu poate fi lăsată în seama anumitor membri, ci întreaga biserică are această datorie.

8. Ce obiectiv clar a așezat Pavel înaintea celor de curând convertiți din Colose? Coloseni 1:28,29

Maturizarea, creșterea până la statura deplină a lui Hristos (Ef. 3:19) este obiectivul fiecărei biserici locale. Lucrarea prin care îi ajutăm pe cei nou-convertiți să se maturizeze este la fel de importantă ca lucrarea prin care îi ajutăm să Îl primească pe Hristos și să se alăture bisericii Sale. De altfel, lucrarea de integrare în biserică urmărește ca eforturile evanghelistice ale membrilor ei să nu fie zadarnice. De obicei, înainte de începerea programului de mărturie și evanghelizare, există un timp de pregătire a bisericii. Acesta este timpul când se stabilește cum se va asigura transportul vizitatorilor, supravegherea copiilor, întâmpinarea la intrare și care vor fi echipele de rugăciune și echipele de vizitare. Apostolul Pavel ar dori să includem pe lângă acestea și pregătirea bisericii pentru integrarea noilor membri.

9. Care dintre următoarele întrebări este mai important să ni le punem și de ce: Cum vor putea noii membri să se implice în viața de biserică și în programele ei? Cum se va putea implica biserica în viața noilor credincioși și cum îi va putea ajuta să se maturizeze? Există vreo legătură între aceste două întrebări? Dacă da, care anume?

Adeseori se crede că lucrarea de consolidare și de integrare a unui nou membru intră în responsabilitatea celui care l-a condus la Hristos. Totuși nu aceasta este calea biblică, întrucât, dacă ar fi așa, apostolului Pavel i-ar fi fost imposibil să se ocupe de fiecare persoană care a venit la credință prin lucrarea sa. Lucrarea de consolidare nu este doar responsabilitatea unui lider sau doi, ci a întregii biserici. Prea adesea ne plângem de faptul că membrii noi intră în biserică pe ușa din față și ies pe ușa din spate la scurt timp după aceea. Faptul acesta este o tragedie cu consecințe veșnice.

Gândește-te la membrii noi din biserica ta locală. Ce poți face tu – nu pastorul, nu prezbiterul, ci tu – pentru a-i ajuta să prindă rădăcini solide în comunitatea bisericii și în învățăturile ei?

este vital. Inima noastră trebuie să fie întreagă a lui Dumnezeu. A aspira la bogățiile lumii și la slava lumească, a căuta cu ambiție lucrurile din lume înseamnă a avea inima împărțită. Dumnezeu vrea de la noi totul sau nimic. Tot ce nu este consacrare deplină înseamnă lipsă de loialitate. Cea mai înaltă lucrare a noastră este aceea de a câștiga suflete pentru ceruri. Orice lucru care ne abate de la obiectivul acesta este un idol.

Psalmistul spune că cel neprihănit este milos și dă (vers. 21). El vestește înțelepciunea și limba lui trâmbițează dreptatea (vers. 30). Legea lui Dumnezeu se află în inima lui (vers. 31). Psalmistul ne asigură că toți cei care fac aceste lucruri nu se vor clătina. Ce frumoasă asigurare avem aici că Dumnezeu ne va susține în clipele de descurajare și de ispitire prin care vom trece în lucrarea de salvare a celor pierduți!

De discutat: Dacă adevărul este o Persoană, ce înseamnă ca adevărul acesta să locuiască în inima ta? Ce înseamnă să fii complet consacrat lui Isus? Ce lucruri trebuie să evităm pentru a duce o viață de consacrare? Care sunt principiile vieții de consacrare? Cum ne ajută aceste principii să avem succes în eforturile depuse de echipa noastră pentru mărturie personală și evanghelizare?

3. APLICĂ!

1. Atunci când caii sunt dresați să tragă la ham, un cal mai tânăr și neexperimentat este înhămat de obicei alături de unul mai bătrân, învățat cu hamul. Când sunt îndemnați, calul bătrân ascultă și îl învață în felul acesta pe cel tânăr ce trebuie să facă și cum să răspundă la cerințele stăpânului. Ce învățăm de aici? În ce domenii ale lucrării bisericii pot învăța tinerii și tinerele să ducă greul împreună cu lucrătorii mai în vârstă și mai experimentați?

2. Într-o echipă bună sunt oameni cu abilități diverse, care se completează unii pe alții. De exemplu, un membru al echipei are abilități de conducător, altul are viziune și este creativ. Care sunt punctele tale tari și punctele tale slabe? Ce avantaje vei avea dacă vei lucra cu alții, care au abilități diferite de ale tale?

4. ILUSTREAZĂ!

1. Identificați preocupările și abilităților membrilor grupei.
2. Identificați echipele care pot activa în cadrul diferitelor programe aflate deja în desfășurare. În echipă trebuie să fie oameni cu daruri cât mai diverse, nu oameni care au preocupări și abilități similare.

Citiți și meditați la următorul paragraf:

„Mintea trebuie să fie pusă la lucru pentru a inventa modalitățile cele mai bune de a ajunge la oamenii din jurul nostru. Nu este necesar să mergem la distanțe mari, cheltuind mult. Chiar lângă noi sunt familii și oameni pentru care ar trebui să facem un efort personal. Adesea lăsăm să ne scape ocaziile favorabile care se află la îndemâna noastră, urmărind să îndeplinim o lucrare mai puțin promițătoare undeva, la distanță, și, în felul acesta, timpul și banii noștri pot să fie pierduți în ambele locuri. Preocuparea lucrătorilor ar trebui să fie acum aceea de a învăța arta de a aduna sufletele în năvodul Evangheliei.” (*Review and Herald*, 8 decembrie 1885)

Pentru discuție

1. Discutați în grupă răspunsurile de la secțiunea de miercuri. De ce bisericile care sunt ocupate cu luptele interne se implică rareori în lucrarea misionară? Cum reușește lucrarea misionară să unească o astfel de biserică? Ce poți face pentru a ajuta biserica ta să renunțe la preocuparea pentru problemele interne și să se ocupe cu lucrarea misionară?
2. „Când se lucrează acolo unde deja există câțiva credincioși, la început, pastorul nu ar trebui să caute așa de mult să-i convertească pe cei necredincioși, ci să-i instruiască pe membrii bisericii în vederea unei bune colaborări.” (Ellen G. White, *Slujitorii Evangheliei*, pag. 196)
3. În ce măsură sunt implicații membrii bisericii tale în echipe de mărturie și evanghelizare? Ce rol poți avea în organizarea instruirii echipelor? Care este atitudinea ta față de lucrul în echipă? Câți membri ai bisericii din care faci parte au idee despre cum să lucreze pentru convertirea sufletelor? Dacă nu sunt mulți, ce se poate face pentru schimbarea acestei situații?

Căutarea plină de răbdare a lui Dumnezeu (I)

Am crescut într-o familie necreștină din India. Am urmat o școală creștină cu internat și am trăit o viață cât se poate de ordonată. Așa că nu am fost pregătit pentru libertatea pe care am găsit-o când m-am mutat în Australia pentru a studia. Aveam șaisprezece ani. Mulți dintre colegi consumau alcool și tutun. Pe mine nu mă interesau aceste lucruri și îi evitam. Am mers la biserică o vreme, dar am încetat după aceea. I-am spus lui Dumnezeu că vreau să iau o pauză, să văd și eu cât de plăcută e viața fără El. A fost cel mai mizerabil an din viața mea.

Am terminat liceul și am început facultatea. Într-o zi, în timp ce studiam, am simțit o durere bruscă în piept. M-am gândit că am un atac de cord. Apoi mi-am dat seama că nu era o durere fizică, ci o suferință *pentru* ceva. *Să fie oare Dumnezeu?* m-am întrebat. Nu mă mai rugasem de un an, dar în acea zi am făcut-o. *Doamne, dacă ești Tu, ia-mi, Te rog, această durere insuportabilă!* Durerea a trecut, și eu am uitat. Dar durerea a revenit, și am știut că Dumnezeu îmi vorbea. Am găsit o biserică și am mers de câteva ori. Dar eram angajat într-un bar și trebuia să lucrez vinerea, sâmbăta și duminica, așa că am lăsat biserica.

Într-o seară, în drum spre serviciu, în tren, am cunoscut doi tineri – pe Daniel și pe Keith. Daniel a încercat să lege o conversație cu mine. L-am întrebat de ce vrea să-mi vorbească și el a zis că Dumnezeu l-a îndemnat. Am continuat să discutăm și m-a invitat la el pentru cină. I-am dat numărul meu de telefon. L-am cunoscut și pe Keith și am simțit că el Îl cunoștea pe Dumnezeu. Pacea de pe chipul lui m-a făcut să-mi doresc o relație cu Hristos. Am acceptat invitația lui de a merge la biserică împreună în Sabat, dar ideea de închinare sâmbăta, și nu duminica, mi se părea stranie.

Am terminat facultatea și am început să-mi caut o slujbă. Nu am găsit nimic și m-am simțit frustrat și „în aer”. Mi-am amintit de Keith și de pacea pe care o emana. Am fost pe la el și Keith m-a invitat la întâlnirea unei mici grupe de tineri. Am mers. Grupul era mic, într-adevăr, dar toți erau foarte sinceri, prietenoși și iubitori. Citind Biblia, am înțeles că Acela care îmi vorbise în toți acei ani fusese Duhul Sfânt, îndemnându-mă să-L las pe Dumnezeu să revină în viața mea. Am venit la Dumnezeu așa cum eram, rănit și zdrobit, dar El m-a vindecat. (Continuare Sabatul viitor.)

Vikram Panchal este acum în Melbourne, Australia.